

Parazitul

Bragagiu

Un straniu om în mine este -
Cu existența-i mă condamnă
Dorind să creadă în poveste
În teama de scrisori din toamnă.

Cu înțelegerea lui vagă
Tot lămurește lumi în lege
Cerând ca toți să-l înțeleagă
Pe sine când nu se-nțelege.

Ca gospodar el nu-i nici zero:
Strânge-n buchet rază la rază,
Tot bâiguie ceva, tot speră,
Nu știu ce scrie și rimează.

El știe - soața mea-l adoră
Când eu doar turb pentru aceasta
Și-l ocărăsc în orice oră
Să nu-mi smomească iar nevasta.

Iar el îmi râde-n față sigur,
Ca rege-și pune coronițe
Că eu mă simt atât de singur
Încolăcit de necredințe.

Îi spun soției mele: „Uite
El e-un flecar fără de minte!”
Iar ea senină-mi zice: „Nu te
Mai înjosi cu mici cuvinte!”

„Ia, cară-te! - țiip lui cu spume -
Cu tot cu versul tău și vise
Ce le semnezi cu al meu nume
Când le citesc pe file scrise.

Eu arborele sunt! Liană
M-ai prins ca șarpe să te cațări,
Să mă acoperi cu-a ta blană,
Dar proclamând că-i a mea față.

Cu ușuraticile gânduri
Doar eu te-aud, te știu, te pipăi
Și te descopăr printre rânduri

Din soarta-mi să nu iei și-o clipă-i!"

Iar el răspunde: „E-eh, bătrâne,
De n-aș fi-n viața ta ursuză
Tu ai privi cu groază-n mâine
Și veșnic n-ai găsi o scuză.

Și draga ta n-ar vrea să știe
Un om cu viața-ncărunțită,
Dar așa, vezi, ea e soție
Îndrăgostită, fericită.

Așa că bucură-te totuși
Că-ți dau cu frumusețe-n viață
Și flori trandafirii de lotuși,
Dalbe uzoare-n geam de gheață.

În loc să stai ca baba-n boale
Mai bine haidem împreună
Să ne-ncântăm cum curg agale
De după creste mări de Lună.

Să numărăm aiurea aștri
Pierzându-ne în număr iară
Și să vedem doar ani albaștri
Cum înfloresc în primăvară.

Descoperind lumea ce-i largă
Nemăsurată pământeste,
Iubita ta cât ți-e de dragă
Și te iubește c-așa ești tu!"

...Așa trăim în zarea-mi strâmtă
El în cântări, eu - în suspine
Și-l răbd căci ea de el se-ncântă,
Ei, și mă răbdă și pe mine.
Victor Bragagiu